

řada po svim tim linijama, da bude što manje, a na kraju nikakvih nesuglasica, te da se konačno postigne jedno stanje međusobnog nadopunjavanja svih tih raznih grupa i sektora ribarstva. To će biti moguće kada budu svi ti

sektori radili svijesni i prožeti mišlju da rade na jednoj te istoj zajedničkoj stvari, za dobro svoje uže stručne zajednice, za dobro cjelokupne naše narodne privrede i za dobro naše velike narodne državne zajednice.

Koordinacija Glavnog Saveza, kotarskih poslovnih saveza i ribolovnih poduzeća jeste neophodno potrebna

U zadnje vrijeme nastao je niz neprilika i nesuglasica na ribarskim područjima uslijed toga što ne postoji gotovo nikakva koordinacija između predstavnika Glavnog Zadružnog saveza, Kotarskih poslovnih saveza i ribolovnih poduzeća. Takvu koordinaciju traže opći interesi ribarstva na otvorenim vodama radi što uspješnijeg oživljavanja preobražaja ribarstva u socijalistički sektor.

Državna preduzeća zadužena planskom proizvodnjom i otkupom ribe koja je danas sastavni dio osiguranog snabdjevanja primorana su često puta ulaziti i u organizaciona pitanja ribarskih zadruga, ogranki, kolektiva i t. d. i to sve iz razloga da bi uspjeli izvršiti planski zadatak, koji je njima postavljen i kao organizaciono pitanje ribarskih zadruga spada isključivo u nadležnost Glavnog zadružnog saveza odnosno Kotarskih poslovnih saveza.

Moramo nažalost konstatirati, da ove ustanove do danas nisu vršile ovaj važan zadatak, pa su uslijed toga državna poduzeća bila primorana samoinicijativno vršiti taj zadatak i to tako kako su najbolje znala. Možda čak u nekim slučajevima i pogriješno, no svakako sa najboljom namjerom i u duhu današnjice.

U glavnom uspjelo je na terenu kod ribarskih zadruga baš, nastojanjem poduzeća uspostaviti red, zadruga u glavnom izvršavaju svoj zadatak u redu naročito u kotarevima koji su blizu poduzećima, jer se mogu lakše kontrolirati, ali to nije dovoljno iz razloga što je to tek polovično rješenje. Organizaciono zadruga nisu učvršćene, a taj zadatak imaju da vrše Kotarski poslovni savezi ili nadzorni organi svih područnih im zadruga, pa tako i ribarskih.

Konkretno, državno poduzeće koje se prostire od ušća Mure do Iloka na Dunavu, nije u mogućnosti da pored ogromnih zadataka koji pred njime stoje na tako zamašnom terenu, stvori još i administrativno organizacione forme ribarskih organizacija, a nije zato niti kompetentno.

Ribarski zadruga i ogranci, potpuno napušteni, jer se o njima dosada nije vodilo računa, obraćaju se svaki dan ribolovnim poduzećima po raznim pitanjima čisto organizacionog karaktera, tako da poduzeća u mnogim pitanjima sa najboljom voljom nisu u stanju dati instrukcije, jer i sami nisu upoznati sa mnogim stvarima, koje znaju jedino kotarski poslovni savezi kao viši organ ribarskih organizacija, a ovi vrlo malo vode računa o ribarstvu izgovarajući se često puta da i uz to imaju ogromna posla, pa da se ne mogu posvetiti i tom pitanju. Smatramo, da to nije pravilno, jer jedino kotarski poslovni savezi mogu znati na području svoga kotara kako ribarstvo tamo stoji i koji bi oblik organizacije bio najbo-

lji na tom području, obzirom na mjesne prilike. Oni su upravo dužni, da uvedu u tim organizacijama administraciju i daju upute kako treba da ribari rade da se brinu oko toga, da se uključe bilo kao ogranci u seljačke radne zadruge ili u poljoprivredne zadruge, ujedno da odstrane iz takovih organizacija sve negativne elemente (kulački znastrojene), a koji u glavnom štetno djeluju na razvitak socijalističkog ribarenja, jer su im interesi ugroženi i svako eksploataisanje onemogućeno. Oni treba da daju pravac ribarskim zadrugama u duhu današnjice. No, dešava se da predstavnik državnog poduzeća dolazi u koji poslovni savez, te upravo moli za koordinaciju pozivajući predstavnike poslovnog saveza na teren, da pripomognu kod organizacije ili reorganizacije pojedine ribarske zadruge, što je zapravo i njihova dužnost, ali se nažalost dešava i to, da predstavnik poduzeća nailazi na takvo nerazumijevanje kod pojedinih poslovnih saveza da ga izgrde i formalno bacaju napolje (konkretan slučaj druga Risa u poslovnom savezu Vukovar). Takav postupak prema predstavniku državnog poduzeća, gdje se i samo poduzeće pogrdivalo raznim izrazima, nije samo štetan nego zaslužuje svaku osudu, to više što su baš ti predstavnici državnih poduzeća dosad samoinicijativno uspjeli i svojim nesebičnim zalaganjem stvorili vrlo velik broj socijalističkih ribarskih ogranki i kolektiva, koji danas rade i izvršavaju svoje zadatke potpuno u skladu i duhu današnjice, a da pri tom poslu ni Glavni zadružni savez niti kotarski poslovni savezi nijesu niti prstom makli kao da se ta stvar njih uopće ne tiče, i ako je to baš bila njihova dužnost da organiziraju, i njeguju ribarske zadruge u razvitku, ogranke i t. d. i da uklope sve te organizacije u čisto socijalistički sektor, sa zadacima našeg Petogodišnjeg plana.

Jedini izuzetak čini u tom pogledu Kotarski poslovni savez u Osijeku, koji je zaista taj važan zadatak shvatio pravilno te između toga Saveza i državnog ribolovnog poduzeća postoji najtješnja koordinacija i baš zahvaljujući tome rad područnih ribarskih zadruga u osječkom kotaru razvija se najpovoljnije i stoji danas na prvom mjestu u osječkoj oblasti, u kojoj prednjači odlično organizovana ribarska proizvađačka zadruga Erdut. Po tom primjeru treba da svi Kotarski savezi surađuju sa državnim poduzećima, kako bismo zajedničkim silama bili u mogućnosti izvršiti taj važni zadatak u našoj socijalističkoj privredi. Danas je jasno, kojim pravcem treba da ide naše ribarstvo i kakav organizacioni oblik ima da poprими; prema zaključku Kongresa Zadružnih saveza ima se naše ribarstvo potpuno preobraziti i to tako da se u mjestima, gdje postoje uslovi za to, organiziraju ribarske proizvođačke zadruge višeg tipa, a gdje za to nema

uslova, priključit će se ribari seljačkim radnim zadrugama ili poljoprivrednim zadrugama, kao ribarski ogranci. Velik dio toga posla već je izvršen pa su ustrojeni mnogi ribarski ogranci, koji već uspješno rade, to više što im je sam rad potpuno olakšan, jer seljačke radne zadruge i poljoprivredne radne zadruge vrše cijeli administrativni posao a ujedno rade i kao instruktori u predgajanju ribara u duhu današnjice.

Da se taj zadatak potpuno izvrši, na cijelom području otvorenih voda, to je zadatak Glavnog zadružnog saveza i njegovih područnih organa, kotarskih poslovnih saveza, prvenstveno u suradnji s državnim poduzećima, jer su im ciljevi isti; samo tako će se moći pravilno ići naprijed, budući da su predstavnici poduzeća svaki dan na terenu i u vezi sa ribarskim zadrugama i ograncima, te poznaju točno stvari, kao i bitna svojstva pojedinih ribara, kojih danas ima još svakakvih.

Postoje još takozvane ribarske zadruge koje imaju samo naziv zadruge, a u stvari sastoje se od nekoliko kulaka, te se pravom mogu označiti kao dioničko društvo, jer ti kulački elementi vode tamo glavnu riječ, a proizvodna sredstva njihovo su lično vlasništvo i na taj način oni nemilosrdno izrabljuju siromašnog ribara, koji im je izručen na milost i nemilost, jer nema sredstava za nabavu potrebnog alata, a živi isključivo od ribarenja, koje mu je jedini izvor zarade. Takove divlje zadruge treba što prije rasturiti i sve negativne elemente isključiti, zadruge treba reorganizirati i postaviti ih na zdrav temelj, treba rad uskladiti sa načelima socijalističke privrede i stvoriti kolektivna proizvodna sredstva.

Dešava se i to, da se pojavi koji predstavnik zadružnog saveza na terenu, a koji ni ne poznaje taj kraj, niti slatkovodno ribarstvo uopće, a još manje ribarenje u pojedinim područjima, pa čisto iz neupućenosti poruši i ono pozitivno što već postoji. To se dešava, sve iz razloga što se predstavnik pri takvim posjetima na terenu ne poveže sa rukovodiocima državnih poduzeća nego tu ustanovu naprosto mimoiđe, kao da ona uopće ne postoji, ili možda nije ni važna. Smatramo, da je upravo potrebno, da se izaslanik zadružnog saveza ili prilikom terenskog obilaska poveže sa organima državnog poduzeća te tako uskladi svoj rad zajedničkim savjetovanjem, a onda i zajedničkim obilaskom terena. Onda neće doći do toga, da se iz neupućenosti ruši ono, što je zdravo i što su organi državnih poduzeća pod najtežim okolnostima stvorili svojim samoinicijativnim zalaganjem.

Tako se događa, da izaslanik Saveza nabasa na terenu na kojekakove tipove od ribara, koje mi vrlo dobro

poznamo te da primi lažne i netočne informacije, da ne u cilju da bi se kočio pravilni razvitak pozitivnog rada u ribarenju, jer takovi tipovi ne prezaju pred ničim, kad se radi o tome da se ometa pravilan rad. Takovih tipova ima još dosta u pojedinim mjestima konkretan slučaj je u mjestu Sotin, gdje su ribari priključeni kao ogranak seljačkoj zadrugi Ivo-Lola Ribar, a postoje dva profesionalna ribara kulaka, koji se nisu priključili, jer nisu htjeli ući sa svojom mimovinom u tu naprednu zadrugu već oni svim mogućim sredstvima nastoje ometati taj ogranak u pravilnom radu. Ti tipovi drže cijeli ribarski alat u svojim rukama, bave se ribo krađom, a vlasti ništa protiv njih ne poduzimaju, i ako su upozorene na to.

Postavlja se pitanje, šta će njima taj alat, kada oni više nisu ribari. Takav alat treba zaplijeniti i po procjembenoj komisiji otkupiti, te predati Seljačkoj radnoj zadrugi, koja će ga pravilno upotrebljavati i time koristiti zajednici. Ne smije se dogoditi, da ribarski alat leži neiskorišćen ili da služi ribokradicama za krađu općenarodne imovine.

Drugi slučaj se bilježi u selu Podgajci: Skoro svaki seljak ima po dvije do tri a i više vrški, kao i sakrivene čamce, te stim alatom oni krađu ribu, bez obzira na zaštitne propise. Tu narodne vlasti također treba da poduzmu korake, i da se taj alat zaplijeni.

Razumljivo je, da izaslanik Saveza, kako rekosmo, iz neupućenosti i ne poznavajući takove tipove, obično naiđe baš na njih, a oni onda sipaju svu silu pogrda i laži na državna poduzeća. To je i shvatljivo, jer ih državno poduzeće raskrinkava na svakom koraku i onemogućava im njihov sebični i štotočinski rad na uštrb narodne zajednice.

Zato je potrebno što prije sazvati zajedničku konferenciju predstavnika Glavnog zadružnog saveza i Glavne direkcije za slatkovodno ribarstvo uz prisustvovanje rukovodilaca državnih ribolovnih poduzeća, a sve u cilju proučavanja problematike o tom važnom pitanju, te da se konačno potpuno uskladi rad tako, da bi se učinio kraj svim eventualnim nehomičnim nesporazumcima i stvari postavile na ono mjesto gdje treba da budu.

Potrebna je najtješnja suradnja između Glavnog saveza i Glavne direkcije za slatkovodno ribarstvo s jedne strane te Kotarskih poslovnih saveza i državnih ribolovnih poduzeća s druge strane. Samo na taj način ćemo postići onaj cilj, za kojim ide cijeli naš narod tj. da potpuno preobrazimo naše ribarstvo u organizacione forme višega tipa, i da ga uskladimo sa socijalističkom privredom u našoj zemlji.

K. J.

Krivolov – veliko zlo

Po Zakonu o zaštiti općenarodne imovine i movine pod upravom države, stoji pod zaštitom toga zakona (član 1.) među estalim: sva općenarodna imovina i imovina pod upravom države. Po autentičnom tumačenju spada u općenarodnu imovinu ona imovina, koja je prije rata i za vrijeme okupacije predstavljala javnu svojinu. Za otvorene vode se može kazati, da su one bez sumnje općenarodna imovina. Po članu 8. istoga Zakona će se svako lice, koje učini krađu ili utaju imovine po članu 1., dakle općenarodne imovine, kazniti lišenjem slobode

do 3 godine, a u težim slučajevima lišenjem slobode sa prinudnim radom do dvije godine. Po Krivičnom Zakoniku, koji je objavljen 13. XII. 1947. g. postoji krivična odgovornost za djelo, koje je društveno-opasno. A kao djelo koje je društveno-opasno, navodi se uz ostala obilježja i ono djelo, koje ugrožava pravni poredak utvrđen saveznom Ustavom i ustavima narodnih republika.

Kad sve te pojmove, odredbe i definicije pobliže proučavamo i kad se pitamo, da li ribokradica odgovara onim elementima, koji su bitni po navedenim definicijama za